NE KAŽDÝ
SI ZASLOUŽÍ
DRUHOU ŠANCI

POSLEDNÍ NA SEZNAMU

PETER MOHLIN
PETER NYSTRÖM

metafora

Když je agent FBI John Adderley odhalen drogovým kartelem, který infiltroval, výsledkem je střelba, krev a hlavně zbraní u spánků – ale i zaklapnutá želízka. Obvinění končí u soudu a John v programu na ochranu svědků… ve švédském Karlstadu, kde se přidává k policejní jednotce pro vyšetřování odložených případů. A tím jeho problémy teprve začínají.

„Sakra debut! Krimithriller s důrazem na psychologii. Vzrušující a poutavý! Je skvěle napsaný a snadno vás pohltí – vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby podle něj vznikl film nebo seriál od Netflixu!“

– millimys_books

„Kniha napsaná s takovým umem, až byste uvěřili, že je jejím autorem Lars Kepler (…). Věcná a chytrá a dobře podložená a taky plná zvratů, které mě nepřestávaly překvapovat.“

– annas.lasdagbok

Peter Mohlin & Peter Nyström

Poslední na seznamu

Přeložil Lubomír Veselý

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno.***

Det sista livet (The Bucket List) © 2020 Peter Mohlin & Peter Nyström
First published by Norstedts, Sweden
Published by arrangements with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Lubomír Veselý, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-480-0 (ePub)
ISBN 978-80-7625-479-4 (pdf)
ISBN 978-80-7625-117-5 (print)

PRVNÍ ČÁST

2019 & 2009

1

BALTIMORE, 2019

Ležel na zádech a díval se na bílý strop. Obrysy zažloutlé sádrokartonové desky se postupně projasňovaly. Ta skvrna vypadala jako duch nebo možná spíš balón. Jako dětská kresba.

John věděl, že se pohybuje na rozhraní mezi spánkem a bdělostí. Neměl ponětí, jak dlouho mezi těmito dvěma světy proplouval.

Pokusil se otočit hlavou, aby viděl, kde je. O vteřinu později ho ochromila vlna hrozné bolesti. Její epicentrum se nacházelo v týlu hlavy a rozlévala se do zbývajících částí těla. Zavřel oči a pokoušel se někde uvnitř sebe najít místo, kde by se mohl ukrýt. Ale takové místo neexistovalo.

Čekal, dokud ta nejhorší bolest nepomine, a rozhodl se vnímat místnost jinými smysly než zrakem. Cítil nějakou čisticí tekutinu – ale chybělo v ní ono nezaměnitelné syntetické aroma, které takovéto výrobky často mají. Žádný citron nebo rozkvetlá louka, jenom nemocniční pach sterilní čistoty.

Uvědomil si, že nalevo od něho něco pípá. Zvuk se opakoval v intervalech několika vteřin a musel vycházet z nějakého technického zařízení v úrovni jeho hlavy.

Natáhl ruku nad hlavu, pomalu sevřel kovový rám postele a zvolna klouzal prsty po konstrukci, až narazil na cosi, co mu připadalo jako drát. Chytil ho a zdvihl, aby se na něj mohl podívat.

Na konci drátu visel plastový váleček s červeným tlačítkem. Stiskl ho a čekal, co se stane. Po několika vteřinách uslyšel zvuk otevírajících se dveří a blížících se kroků. Na-

klonila se nad něj žena v bílém plášti s vlasy svázanými vzadu na krku do drdolu.

„Jste vzhůru, Johne? Slyšíte mě?“

Nepatrně přikývl a žena se na něj příjemně usmála.

„Jste v nemocnici Johnse Hopkinse v Baltimoru,“ informovala ho sestra. „Museli jsme vás operovat a ošetřit střelnou ránu v hrudi.“

Naslouchal jejímu hlasu a začal si uvědomovat pooperační bolesti. Byly trochu jiné – méně prudké než bolest krku, ale o to více sžírající. Jako druhá vrstva bolesti.

Žena vedle lůžka ho nepřestávala zásobovat detaily o zdravotním stavu. Když ho před čtyřiadvaceti hodinami přivezli na pohotovost, ztratil spoustu krve a byl v bezvědomí. Následovala operace a doktorům se podařilo zastavit vnitřní krvácení. Střely – byly dvě – nezasáhly životně důležité orgány a prošly tělem.

„Vodu,“ podařilo se mu ze sebe vypravit. Zaskočilo ho, jak slabě zní jeho hlas.

Sestra se natáhla na noční stolek pro pohárek a pomohla Johnovi vsunout brčko do úst. John byl tak lačný, že nasál víc vody, než byl schopen spolknout. Rozkašlal se a žena v bílém mu musela otřít bradu ubrouskem.

„Je těžké se napít, když ležíte na zádech. Nechtěl byste trochu zvednout postel pod hlavou?“

Přikývl.

Sestra stiskla jedno z tlačítek na zdi a hlavová část postele se pomalu začala zvedat.

John se konečně mohl rozhlédnout po pokoji. Vlevo vedle postele byl stojan na kolečkách s dávkou intravenózních léků. John napočítal tři průhledné trubice, které jehlou zapíchnutou v ohbí paže zásobovaly jeho tělo koktejlem chemikálií. Pípání, které slyšel, vydávalo zařízení monitorující dýchání a přívod kyslíku.

Tenké zatažené závěsy na oknech pouštěly dovnitř víc světla, než by se mu líbilo. Dveře do chodby v sobě měly okénko. Skleněnou tabulkou v jejich horní polovině zahlédl policistu, který hlídal přede dveřmi na chodbě.

John pomalu otočil hlavu na opačnou stranu a zjistil, že tam stojí další postel. Zjevně není jediným pacientem v tomto pokoji.

Když spatřil tu tvář, v hlavě mu explodovala další nálož bolesti.

Pod bílou přikrývkou – pouhých několik metrů od něho – ležel muž, který mu před čtyřiadvaceti hodinami přiložil zezadu ke krku hlaveň pistole.

2

KARLSTAD, 2009

Zase hlasová schránka. Heimer věděl, že si jeho volání všimla, přestože byla skoro půlnoc. Mobil měla prakticky přilepený k ruce a vždycky spustil v jakoukoli denní hodinu. Když se jeden světadíl pro obchod uzavřel, druhý se otevřel – a ona byla vždy dostupná, když pěšáci potřebovali svého velitele.

Kdykoli s ní ale chtěl mluvit on – její manžel –, rozhodla se, že to nezvedne. Jeho hovory filtrovala, jak se říká mezi podnikateli. Někdy měl nutkání půjčit si mobil od někoho z managementu a zavolat Sissele z něj. Jen aby si ověřil, jestli hovor přijme.

Heimer se díval ven velikým oknem, které nešlo otevřít, a překvapilo ho, jak tmavá je voda venku. Emelie brzy odjede zpátky do Stockholmu a léto oficiálně skončí. Přemýšlel o tom, jak svou dceru sotva poznal, když ji týden před letním slunovratem vyzvedával na nádraží. Přeměna v elegantní studentku ekonomie proběhla tak rychle, že si teď skoro ani nemohl vzpomenout, jak Emelie vypadá.

Sissela přirozeně neskrývala nadšení, když Emelie začala loni na podzim studovat. Vše z minulosti bylo zapomenuto a dědička rodinné firmy navštěvovala nejprestižnější vzdělávací instituci. Heimer tak skálopevně přesvědčený nebyl. Během léta vynaložil nemalé úsilí, aby vztah s dcerou urovnal, opravdu se snažil, aby po všem, co se stalo, znovu získal Emeliinu důvěru. Ona ho ale k sobě odmítla pustit.

Zavolal Sissele ještě jednou. Proč to sakra nezvedá? Když jí volá třikrát za hodinu, musí jí přece dojít, že to je naléhavé.

Heimer se posadil ke kuchyňskému ostrůvku a přemítal, jak podělaný je to zase den. Začalo to hádkou hned u snídaně. V průběhu akademického roku byly zprávy ze Stockholmu vesměs dobré. Emelie tvrdila, že zkoušky složila a s ostatními lidmi ze skupiny vychází skvěle. Heimer pak potají probíral výsledky zkoušek se svou ženou a vyjádřil určité pochybnosti. Jejich dcera po něm zdědila dyslexii a on dobře věděl, jak těžké pro něho bývalo se při studiu architektury vyrovnat s teoretickými otázkami. Sissela ale nad jeho obavami jen mávla rukou a doporučila mu, aby svému jedinému dítěti víc věřil.

Včera se ale vzdušné zámky začaly bortit. Sisselina obchodní partnerka, která se znala s děkanem ekonomické fakulty, se nechala slyšet, že ohledně Emeliina studia zavládlo ve škole určité znepokojení. Docházku měla velice slabou a v poslední době ji prý na chodbách skoro nebylo vidět. Sissela samozřejmě děkanovi ihned zavolala, a tak dlouho do něho hučela, dokud jí ten chudák zcela otevřeně neřekl, jak si jejich dcera stojí. Z šedesáti možných kreditů, které mohla za dva semestry získat, se dostala na pouhých čtyřiadvacet. O dva poslední testy se dokonce ani nepokusila.

Snídaně se proměnila v křížový výslech, v němž rodiče Emelii konfrontovali s jejím lhaním. Heimer se pokoušel manželku uklidnit, ale zdálo se, jako by už zapomněla, v jakém stavu mysli se jejich dcera v posledních několika letech nacházela – jak blízko bylo k tomu, aby ji ztratili navždy.

Dopoledne skončilo tím, že se Emelie zavřela ve svém pokoji a pak odešla z domu s ruksakem na zádech. Krátce poté se poroučela i Sissela a nechala Heimera v troskách toho, co dříve bývalo rodinou. Zůstal sám, aby jako obyčejně sklidil ze stolu po ostatních.

Zbytek dopoledne strávil ve vinném sklípku a snažil se vnést nějaký pořádek do uskladněného vína. V několika posledních měsících se mu nechtělo starat se o inventář a jejich pojistka byla platná pouze v případě, že bude udr-

žovat seznam lahví aktuální. Terapie zafungovala, a když si zavazoval tenisky, aby si zaběhl dvanáct kilometrů, které mu na pátky předepisoval fitness program, cítil se mnohem lépe. Ale pozitivnější stav mysli mu nevydržel dlouho. Po večeři, kterou si uvařil a snědl sám, se poslední iluze související s dceřiným novým životem rozpadla na kousky.

Heimer vstoupil do Emeliina pokoje. Vůbec neměl v úmyslu slídit, chtěl tam prostě jen strávit pár chvil. Občas to tak od doby, co se dcera odstěhovala do Stockholmu, dělával, jenom aby si připomněl, jak se kdysi oni dva postavili světu.

Bez přemýšlení sáhl na horní zásuvku psacího stolu. Nebyla úplně dovřená a on to chtěl napravit. Aspoň si to namlouval. Místo toho ale zásuvku otevřel a okamžitě si všiml srovnané hromádky starých seminárních prací. Vypadala podezřele, jako by tam byla úmyslně podstrčená. Zdvihl štos papírů a pod nimi nalezl sáček s bílým práškem.

Byl v něm už jenom zbytek. Heimer se pokusil si prostředníčkem trochu prášku nabrat. Přitiskl si prst k hornímu rtu a okamžitě poznal chemickou hořkou chuť kokainu.

Od té chvíle se minimálně osmkrát snažil své dceři dovolat. Neúspěšně. Někde hluboko v jeho mysli leželo to, co už dlouho tušil, ale nechtěl to vidět. Nová Emelie byla příliš dokonalá. Čas od času jim terapeuti z léčebny připomínali, že cesta zpět od duševního onemocnění ke zdravému životu je dlouhá a trnitá, často lemovaná velikými strastmi. Ale zdálo se, že jeho dceři léčebný pobyt v Björkbackenu zázračně pomohl. Do ústavu vešlo devatenáctileté děvče se závislostí na drogách a ven vyšla mladá žena, která se pustila do studia ekonomie a chtěla se aktivně zapojit do fungování rodinné firmy. A celá tato přeměna se udála za pouhý půlrok.

Heimer odešel od kuchyňského ostrůvku a začal se bezcílně potulovat domem. Podrážky jeho kožených bot vrza-

ly na doběla vycíděných jednobarevných parketách a on se cítil jako jediný host na nejopuštěnějším večírku – nastrojený v košili a saku, když se tudy mohl stejně tak použít v pantoflích a županu. Koneckonců, nikdo tady není.

Převlékl se do béžových plátěných kalhot a černého roláku; obojí si koupil v Miláně. Rolák mu perfektně padl na zpevněný šlachovitý trup – za to mohl poděkovat běhání. Nemnoho osmačtyřicetiletých mužů se může pochlubit takovou formou. Je pravda, že vlasy mu prořídly a ustoupily poněkud dozadu a kolem očí přibyly vrásky. Ale Heimer měl svůj obličej rád – stárnul s důstojností.

Poté co se Sisselou zajeli na nějakou premiéru do Stockholmu, si občas potají koupil bulvární časopisy. Miloval být jedním z těch lidí na fotografiích – a také rád sebe a Sisselu porovnával s páry stejného věku. Bjurwallovi byli jako pár těžko porazitelní, co se týkalo toho, jak dávat najevo postavení a dobrý vkus.

Heimer se vrátil do kuchyně. Připravil si sendvič, ale snědl jenom polovinu. Myšlenkami se stále vracel k Emelii, kde asi může být. Když ráno odcházela z domu, byla hodně rozčilená, a on opravdu toužil po šanci si s ní promluvit. V klidu a míru, když už největší vztek vyprchal.

Vrátil se do dceřina pokoje a posadil se na postel. Překvapilo ho, jak málo se nová Emelie hodí k té staré. Na ramínkách visely bílé halenky a kašmírové svetříky hned vedle černých mikin s kapucí a triček nejrůznějších skupin. Na podlaze stála vedle žluté přepravky s vinylovými deskami kabelka Burberry. A pak následoval ten největší kontrast ze všech – luxusní Macbook v koženém pouzdru vedle stolního počítače se třemi monitory a sluchátky, sestavy, která by se hodila spíše k pilotovi bojového letounu.

Fotografie nad psacím stolem připomínala jiné období: skupinová fotka Striker Chicks z první soutěže, které se dívky zúčastnily, v Dreamhacku v Jönköpingu. Emelie na ní stála vzadu vpravo, o hlavu vyšší než ostatní spoluhráčky z týmu. Tehdy měla blonďaté vlasy obarvené na tmavo, kraťoučké, ostříhané na kluka. Používala výrazný

make-up a v horním rtu se jí leskly dva piercingy, což Sissela nesla s velkou nelibostí.

Heimer se od fotografie odvrátil. Chtělo se mu jít ven a znovu se rozběhnout. Chtěl prostě vydat z těla veškerou energii a ucítit v ústech chuť krve. Chtěl zapomenout, jakou bezpáteřní kreaturou byl, i když jenom krátkou chvíli.

Pak zaslechl, jak se dole otvírají vstupní dveře. Následoval tlumený zvuk, jak na dlážděnou podlahu dopadla taška, a řinčení houpajících se ramínek ve skříni. Nakonec unavené kroky na schodech.

„Nalil bys mi sklenici vody, miláčku?“

Heimer vešel za Sisselou do kuchyně. Pozoroval ji, jak se vyzouvá z lodiček na vysokém podpatku a uvelebuje se na válendě v přilehlém obýváku. Sotva mumlala jednotlivá slova, ale i to mu stačilo, aby pochopil, že je opilá.

„Samozřejmě,“ odpověděl a snažil se nedat na sobě znát rozladění kvůli tomu, že celý večer nebyla k dosažení. Emelie teď potřebuje podporu obou rodičů, takže by bylo hloupé začít další hádku.

Přitlačil sklenici proti kohoutku ve dveřích ledničky. Zatímco se sklenice plnila studenou perlivou vodou, pokukoval Heimer po své ženě na pohovce. Platinově blonďaté vlasy s jedním paličatým pramenem, který tvrdošíjně odmítal zůstat svém na místě za uchem. Aristokraticky tvarovaný nos, o němž věděl, že je na něj jaksepatří pyšná. A brada, kterou si v posledních dnech hladila více než jindy. Doktor jí při poslední operaci pokožku poněkud více napjal. U ženy po čtyřicítce to nevypadalo přirozeně, jak si často stěžovala. Heimer to nekomentoval, ale pomyslel si, že tohle je u plastické chirurgie přece zásadní. Jestli chce Sissela vypadat přirozeně, mohla si ponechat svou původní bradu.

Položil sklenici vody na tácek s potiskem od Josefa Franka, aby nepoškodil desku konferenčního stolku.

„Díky,“ hlesla. Polovinu sklenice vypila jedním douškem. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Ten mítink byl nekonečný a úplně jsem zapomněla na to, že pak máme

ochutnávku vína. Podařilo se mi vzít ti několik lahví. Ten nový člen vedení je spolumajitelem vinohradu v Jižní Africe, a když jsem mu řekla o tvé vášni k vínu, trval na tom, že ti musím jednu krabici přivézt."

„Že mu posílám uctivé poděkování a pozdrav," zabručel Heimer z křesla Lamino.

Nesnášel, když tohle jeho žena dělala. Jak ji mohlo napadnout, že lahve od obchodníka s koňmi si zaslouží místo v jeho vinném sklepě? Copak nechápe pečlivost, s jakou svou sbírku doplňuje? Malé zbývající místo přislíbil některému z vín kraje Bordeaux, které, jak doufal, získá na aukci v Sotheby's letos na podzim.

„Ozvala se ti během večera Emelie?" zeptal se.

„Ne," odpověděla. „Copak ona ještě není doma?"

Zavrtěl hlavou. Jeho žena zvedla jednu nohu na pohovku a začala si ji masírovat. Heimer marně pátral v paměti, kdy ho přestala žádat, aby jí to po nekonečně dlouhém dni v práci v nepohodlných botách udělal on.

„Není na tom dobře," řekl a vstal.

Gestem jí naznačil, aby udělala totéž, a společně vešli do dceřina pokoje. Otevřel zásuvku a ukázal na sáček se zbytky kokainu.

„Je to to, co si myslím?" zeptala se Sissela.

Přikývl.

„Připadám si tak podvedená," dodala po krátké odmlce. „Nejdřív všechny ty lži o studiu a teď tohle. Slíbila, že s tím přestane."

„Byli jsme naivní – měli jsme předvídat, že to nebude tak snadné."

„Jinými slovy chceš říct, že naivní jsem byla jen já. Ty jsi nikdy neuvěřil, že se uzdravila."

Přesně tohle měl na mysli. Byl ale rád, že k tomu závěru dospěla sama, aniž by ji k němu musel dovést.

„Nezvedá mi mobil," řekl. „Půjdu ji ven hledat."

„Je to moudré?" namítla Sissela. „Pravděpodobně se sama brzy vrátí, a až dorazí, chtěla bych, abychom u toho byli oba. Emelie tě poslouchá víc než mě."

Chyba, pomyslel si. Poslouchala ho víc, jenomže to bylo před Björkbackenem.

Jako obyčejně nechal rozhodnutí na Sissele. Uvařili si heřmánkový čaj, protože řekla, že uklidňuje nervy. Když už bylo po jedné v noci a dcera se stále neobjevila, šla Sissela spát. Heimer se stočil do klubíčka na pohovce a přikryl se dekou. Kdyby se Emelie kolem něho snažila proklouznout, vzbudilo by ho to. Slíbil si, že se opravdu vynasnaží s ní promluvit. Někde v dívčině nitru se přece musí skrývat ta stará Emelie, která mu bezmezně důvěřovala – a tentokrát neměl v plánu ji zradit.

3

BALTIMORE, 2019

Místo, kde muž ležel, bylo prázdné, postel zmizela. Přístroje, které měl připojené k tělu, ležely vypnuté na vozíku u zdi.

Poté co mu mužova tvář připomněla, proč je v nemocnici, John opět ztratil vědomí. Když se zase probudil, byla za okny černá tma. Den předal žezlo večeru – nebo dokonce noci. Nevěděl. V pokoji nebyly hodiny.

Do pokoje vešla sestra. Znepokojeně stanula vedle postele. Tvrdila, že Johnovy ztráty vědomí se neshodují s charakterem zranění trupu od výstřelů, a chtěla jít pro doktora. John protestoval. Hlava už ho nebolí a bolest v hrudi zvládá morfin. Sestra po krátkém váhání kapitulovala.

„Co se stalo s tím mužem, který ležel vedle mě?“ zeptal se John.

„Znovu ho operují. Napoprvé se to úplně nepovedlo, a tak se na to chtěli ještě znovu podívat,“ prozradila mu sestra, než náhle zmlkla.

Možná toho řekla o druhém pacientovi příliš. V nemocnicích platí pravidlo přísné mlčenlivosti. John přemítal, kolik toho sestra opravdu ví o mužích, o něž se stará. Policejní stráž za dveřmi na chodbě byla v nemocnici Johnse Hopkinse sotva běžnou praxí.

Popřála mu dobrou noc, ale předtím jí musel slíbit, že pokud by se znovu přihlásila závrať a točila se mu hlava, musí na ni okamžitě zazvonit. Jakmile odešla z pokoje, John zavřel oči. Když předtím spatřil mužovu tvář, střípky vzpomínek z baltimorského přístavu najednou začaly dávat smysl. Navzdory důrazným protestům celé-

ho těla, přestože bolestivý bod na hlavě začal nepříjemně pulzovat, se John přinutil v myšlenkách vrátit zpátky ke kontejneru, kde, jak byl tehdy přesvědčen, skončí jeho život.

Byl tam Abaeze spolu s dalšími známými tvářemi. A Ganiru, samozřejmě. Jako vždycky Ganiru. Právě ten setkání svolal. Labyrintem kontejnerů je vedl k severnímu cípu přístavu. Nakonec se před jedním z nich zastavil, uvolnil tyč a těžké dveře kontejneru se otevřely.

Kývl na Abaezeho, který stál nejblíž, což byl signál, aby vešel dovnitř. John a ostatní ho následovali. Postavili se podél stěn a sledovali Ganirua, jak se za nimi snaží dveře zavřít. Zámek se bránil, ale jakmile se muž opřel o dveře bokem, západky vklouzly do patřičné polohy a světlo zářivého jarního slunce, které sem do této chvíle proudilo, zůstalo venku.

O vteřinu později se v kontejneru rozsvítilo slabé světlo. John zdvihl hlavu a spatřil pracovní světlo visící na háku na stropě. Ganiru popošel několik kroků dopředu a natáhl ke zdroji světla ruku. Uvolnil ho z háku a zvedl ho před sebe do výše prsou. Studená bílá záře mu zespodu osvětlovala obličej a propůjčila mu vzhled potměšilého přízraku.

„Sedněte si."

John mrkl po ostatních. Připadalo mu zvláštní sednout si na špinavou podlahu.

„Sedněte si," zopakoval Ganiru.

Tentokrát muži poslechli a opřeli se o stěny z vlnitého plechu. John přes košili cítil chlad studeného kovu.

„Co má tohle znamenat?" zeptal se Abaeze.

Kdyby něco podobného řekl Ganiruovi John, odpovědí za takovou troufalost by mu bylo několik hrubých políčků. U Abaezeho to ale bylo jiné. Byl tu déle a měl ve skupině jiné postavení.

„Ani ve snu by mě nenapadalo, že to někdy budu muset říct, ale jeden z vás žvanil."

John byl vděčný, že jeho tvář ve tmě nic neprozradí. John si mnohokrát představoval šéfovy obrovské tlapy, jak mu svírají hrdlo: jak se mu palce boří do krku přímo pod ohryzkem a tlačí tak dlouho, dokud nepřestane dýchat.

„Jak jseš si tím jistej?“ zeptal se Abaeze, tentokrát tišeji.

„Do prdele, na sto procent. Měli jsme problémy se zásilkama, který zadrželo protidrogový. A tak jsem to zařídil tak, abyste se dověděli o falešný zásilce, která měla přijít letecky. A hádejte, jaký bedny ti parchanti otevřeli.“

Ganiru se pracovní lampou jako pochodní rozmáchl dokola nad hlavami všech mužů. Paprsky osvětlovaly jednu tvář po druhé, přičemž před každou se jeho ruka na několik vteřin zastavila.

„Jestli k tomu má někdo co říct, teď je ta chvíle,“ zasyčel.

Když se šéfovy tmavé oči od jeho tváře posunuly dál, pokusil se John nenápadně zvednout ruku k obočí, aby si otřel pot. Neuposlechla ho. Signály z mozku se nedostaly na ta správná místa – systém někde v jeho nitru zkolaboval.

Znovu Ganiru. Jeho řev se odrážel od plechových stěn kontejneru.

„Kurva, chci slyšet odpověď!“

Když nikdo nereagoval, vytáhl z pouzdra v podpaží pod sakem pistoli a položil ji před sebe na podlahu. Prudce do ní kopl. Začala se točit kolem své osy. John bez dechu sledoval otáčející se bubínek. Pistole zpomalovala, blížila se k poslednímu kolu a pro Johna to nevypadlo nejrůžověji. Nicméně nakonec se nad ním osud smiloval, zbraň se ještě o kousek pootočila a její hlaveň se zastavila před jiným z mužů.

Ganiru zbraň zdvihl, zastrčil ji zpět do pouzdra a světlo zase pověsil na stropní hák. Pak vytáhl muže, který v příšerné ruské ruletě prohrál, z podlahy nahoru a táhl ho ke dveřím. Volnou rukou otevřel kontejner a vrazil do muže tak prudce, až ten ubožák spadl na asfalt.

Ganiru se obrátil zpátky k tvářím uvnitř. Vypadal teď

klidněji. Opatrně se usmál, jako by hra s pistolí nebyla míněna vážně.

„Každejch deset minut zastřelím jednoho z vás, dokud nenajdu toho, co nás prásknul," prohodil přes rameno, když vycházel ven.

Johna až zabolelo v uších, když se těžké dveře s ohlušujícím duněním znovu zabouchly a jediným zdrojem světla se opět stala bílá záře pracovní lampy. O vteřinu později se před kontejnerem ozvaly dva rychlé výstřely.

Ticho, které následovalo, by se dalo krájet. Jako by všichni muži mezi čtyřmi ocelovými stěnami zadržovali dech a žádný z nich nechtěl být první, kdo vydechne. Nakonec byla nepřítomnost slov tak skličující, že muž sedící nejblíž dveřím otevřel ústa.

„Buďte v klidu – nikomu se nic nestalo," řekl. „Obě rány skončily v zemi. Nevěřím tý pohádce o zadržený zásilce ani slovo. Nikdo z nás tady není tak blbej, aby zpíval, no ne? Ganiru byl vždycky paranoidní a teď nás chce prostě jenom otestovat."

John byl skoro ochotný mu uvěřit. Muž mluvil tak přesvědčivě, sebejistě. Brzy bude po všem a všichni se tomu společně zasmějí. Šéf koupí něco k pití v tom zaplivaném podniku vedle Pattersonova parku, který vede jeho bratranec.

Pokusil se požádat mozek, aby zvedl jeho pravou ruku. Nervový systém ale dál stávkoval.

„A co si myslíš ty, Abaeze? Ty ho přece znáš," ozval se hlas v pološeru dál ode dveří.

Zdálo se, že Abaeze je ponořen hluboko do vlastních myšlenek. Jenom pokrčil rameny, jako by ho nic jiného ani nezajímalo.

Zavírací mechanizmus na dveřích znovu zachrastil. Objevil se úzký paprsek světla a vzápětí se znatelně se rozšířil, když se dveře napůl otevřely. Něco bylo natlačeno dovnitř kontejneru a pak světlo opět zmizelo. Ganiruův hlas bylo zvenku přes ocelovou stěnu sotva slyšet.

„Zbejvá pět minut."